

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 176/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z 04.12.2020r. sygn. akt II K 150/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
x obrońca			

x oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zawarty w apelacji obrońcy zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez błędną ocenę wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków: M. K.	# zasadny # częściowo zasadny X niezasadny	

	<p><i>(1), R. S. (1) i Z. S. (1), która doprowadziła do mylnego ustalenia, iż oskarżona nie działała w błędzie, co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, podczas gdy z uwagi na treść w/w zeznań oraz swój stan zdrowia oskarżona nie miała świadomości i wiedzy, że działki nr (...) nie są w rzeczywistości uprawiane na polecenie oskarżonej przez M. K. (1);</i></p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż podniesione przez obrońcę i sama oskarżoną zarzuty odwoławcze są nieuzasadnione.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów</p>				

postępowania, której istnienia dopatrują się autorzy apelacji. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów w pełni mieści się w granicach swobody zagwarantowanej temu organowi przez dyspozycję art. 7 kpk. Nie sposób dopatrzeć się w niej arbitralności bądź stronniczości, a to w kontekście postawionego również zarzutu naruszenia art. 4 kpk. Oceny zaprezentowane przez Sąd I instancji w dostatecznie przekonującym pisemnym uzasadnieniu wyroku są w całości zgodne z zasadami logicznego myślenia, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to nie sposób zasadnie twierdzić, że są dowolne.

Twierdzenia skarżących o uchybieniach postępowania dowodowego koncentrują się na podważaniu prawidłowości oceny wyjaśnień H. G. (1) i zeznań świadka M. K. (1). Ocenie tego dowodu poświęcił Sąd I

instancji znaczną część uzasadnienia. Już tylko wskazanie tej części pisemnych motywów, w powiązaniu z logicznością wywodów sądu meriti przeczy twierdzeniom, iż dowód ten oceniono w sposób dowolny. Sąd Rejonowy wskazał kilka argumentów, zakotwiczonych zarówno w treści zeznań tego świadka, jak i w treści innych dowodów analizowanych w kontekście tych zeznań, które rzeczowo i dobitnie przekonują, iż oskarżona nie mogła być przekonana, iż sporne działki są na jej polecenie czy też prośbę uprawiane przez świadka M. K. (1). Przede wszystkim jeśli chodzi o działki nr (...) to od co najmniej 2012r. należą one prawnie do A. i T. K., natomiast uprawia je J. C. (rodzina K.). To on posiada umowę dzierżawy na te grunty, to on je faktycznie od wielu lat uprawia, wreszcie to on składa do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wnioski o

dopłaty
bezpośrednie.
Identyfikacja i
skutecznie uczynił
także za lata
2017 i 2018. Jeśli
natomiast chodzi o
działkę nr (...) to od
około 30 lat należą
one prawnie do Z. S.
(2). To on działkę ta
uprawia i występuje
– skutecznie o
należne dopłaty. Tak
więc nie ma żadnego
nawet powodu,
ani uzasadnienia,
by M. K. (1)
mógł w/w działki
uprawiać rolnie
na prośbę/polecenie
oskarżonej. Nie
ma nawet cienia
wątpliwości, że
sporne działki
uprawiane są od
wielu lat przez
inne osoby. Ten
stan rzeczy nie
jest kwestionowany
przez otoczenie. Nie
sposób jest więc
choćby podważać
zeznań M. K., iż
nigdy nie uprawiał
w/w działek ani
samodzielnie, ani
na czyjeś polecenie
- tym bardziej
oskarżonej. Świadek
bardzo
przekonująco i
rzeczowo podał, że
pierwsze z dwóch
działek należą do
„K., a ostatnia
do (...). Ten
stan rzeczy jest dla
świadka oczywisty.
Nie sposób jest

więc doszukiwać się polecenia, czy prośby jaką oskarżona miałaby przekazywać jego małżonce, czy komukolwiek innemu z rodziny świadka M. K.. Takowe nie znajduje bowiem żadnego uzasadnienia w zestawieniu z niekwestionowanym i spokojnym uprawianiem ziemi przez określone osoby od wielu już lat. Świadek M. K. zaprzeczył także jakimkolwiek prośbom, czy poleceniom kierowanym do niego samego co do spornych działek. Nie ma także żadnego sporu pomiędzy nim, a oskarżoną, którzy są sobie osobami obcymi. Nie znajdują więc żadnego przekonania wyjaśnienia oskarżonej, która przed sądem twierdziła, iż najmuje do uprawy spornych działek obce osoby tj. oboje małżonków K., za co – jak twierdzi – uprawiający miał zbierać dla siebie zboże wyrosłe na działce. Oceny tej nie są w stanie zmienić zeznania

w/w złożone w toku rozprawy, gdzie przyznał, iż kiedyś w przeszłości jeden raz H. G. poprosiła go o ścięcie trawy, ale na innej działce i z pewnością nie była to żadna z w/w działek należących go K. i S.. Była to łąka „po sąsiedzku K.”. Świadek poinformował także, że skosił trawę, natomiast nie miał już wiedzy, kto ewentualnie (czy w ogóle ktokolwiek) zebrał ściętą trawę (np. jako siano).

Zrozumiałe także rysuje się strona motywacyjna działania oskarżonej, która pomimo wiedzy, iż sporne działki prawnie zostały przyznane innym osobom, a w konsekwencji ktoś inny zapewne je uprawia i uzyskuje prawo do ewentualnego domagania się dopłat, uparcie forsuje tezę o należnym spadku, wielkości/ilości ziemi/ arów „po ojcowiznie” i przodkach itp., co w jej ocenie uzasadnia złożone wnioski o dopłaty za sporne trzy działki. Oskarżona stara się

forsować tezę, iż skoro działki (...) należały do jej rodziców i to oni uprawiali te ziemie „całe swoje życie”, to ona miała prawo do ubiegania się o dopłaty za nie. Nie przyjmuje bowiem do wiadomości, że przedmiotowe działki zostały prawnie przyznane innym osobom w drodze spadku, umów notarialnych itp., a w konsekwencji powyższego uprawiane są/mogą być przez inną osobę. Z zeznań Z. S. wynika, iż co do działek (...) toczy się postępowanie cywilne, albowiem istnieje spór, co do ich własności. Świadek R. S. zeznała natomiast, iż oskarżona jest współwłaścicielką wszystkich trzech spornych działek, albowiem to była ziemia jej rodziców. Świadczy temu nie są jednak znane ewentualne zmiany prawne w/w gruntów, a co istotniejsze w/w nie posiadała wiedzy, by oskarżona czy to osobiście, czy za pomocą innych osób uprawiała rolnie te konkretne działki. Oskarżonej w

żadnym wypadku nie eksulpuje także sytuacja, gdzie kiedyś miała powiedzieć o skoszeniu „łąki” znajdującej się „po sąsiedzku K.”.

Obrońca okoliczności tej przydaje zbyt duże znaczenie.

Oskarżona bowiem nigdy nawet nie wyjaśniła, o jaką konkretnie łąkę miałyby tu chodzić, w szczególności nie sygnalizowała nawet ewentualnej pomyłki co do wyboru działki do skoszenia.

Oskarżona nie mieszka w spornym terenie i nie interesuje się rzeczywistym

stanem upraw w terenie. Już nawet zestawienie ewentualnego

skoszenia trawy ze zbożem, które ma pochodzić z upraw - jako zapłatą dokonywana przez oskarżoną dla rolnika za wykonaną usługę, nijak ze sobą nie korelują. Świadek M. K. stanowczo zaprzeczył, by

kiedykolwiek oskarżona prosiła go, czy zlecała aby obrabiał jakiegokolwiek pole, a jedyna skoszona

na jej prośbę łąka znajdowała się „po sąsiedzku” K. – nie była to więc żadna z działek o numerach: 762/2 i 763/2, czy 805/1.

Podkreślić trzeba, że Sąd I instancji dając wiarę zeznaniom M. K., a odmawiając jej zeznaniom Z. S. i R. S. wykazał ich oparcie w innych, obiektywnych dowodach niepodlegających subiektywnej interpretacji stron. W polu widzenia Sądu I instancji były bliskie relacje łączące oskarżoną z Z. S.. Zeznania R. S. są także pozbawione konkretnych informacji mających znaczenie dla sprawy. W pełni zatem logicznie i całkowicie zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazał Sąd I instancji, że oskarżona działała z oszukańczym zamiarem uzyskania dla siebie samej nienależnych dopłat z (...), w zakresie trzech działek, kwestionując istniejący stan prawny tych działek i wynikające z niego konsekwencje faktyczne.

Wniosek				
- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;	zasadny częściowo zasadny x niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
- żaden z podniesionych zarzutów apelacyjnych nie okazał się być zasadny, brak podstaw do zmiany czy uchylenia wyroku;				
3.2.	- zawarty w apelacji oskarżonej i obrońcy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonej, - zawarty w apelacji obrońcy zarzut obrazy prawa karnego materialnego tj. art. 28 § 1 kk i art. 297 § 1 kk,	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny		

	<p>- poprzez przyjęcie, że oskarżona działała celowo i umyślnie oraz zdawała sobie sprawę, że działki (...) nie są uprawiane na jej polecenie przez M. K., podczas gdy zebrany w sprawie i prawidłowo oceniony materiał dowodowy potwierdza, iż oskarżona działała w błędzie w rozumieniu art. 28 § 1 kk, co do znamienia czynu, albowiem była przekonana, że uprawia sporne działki, a więc nie może być sprawczynią przypisanych jej czynów;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na wydanie błędnego orzeczenia – w</p>				

zakresie sprawstwa
H. G. (3).

W toku
przeprowadzonego
przed sądem I
instancji zostały
wyjaśnione
wszystkie istotne dla
sprawy okoliczności,
a ustalenia faktyczne
poczynione przez
sąd rejonowy, w
zakresie sprawstwa
czynu, oparte zostały
na całokształcie
zgromadzonego oraz
ujawnionego w toku
rozprawy głównej
materiału
dowodowego, który
oceniony został
z poszanowaniem
reguł wynikających z
art. 5 §2 kpk i art. 7
kpk.

Wskazany wprost
w apelacji obrońcy
oskarżonego zarzut
dotyczący obrazy art.
28 § 1 kk także
nie znajduje żadnego
uzasadnienia. Sąd
rejonowy
dysponował bowiem
wystarczająco
pełnym materiałem
dowodowym, który
oceniany przez
pryzmat reguł
wymienionych w art.
7 kpk doprowadził
do jednoznacznego
ustalenia sprawstwa
oskarżonej, w
szczególności jej
świadomości i
zamiaru. Nie
pojawily się przy tym

żadne „wątpliwości”, co do których przepisy nakazywałyby przyjąć ustalenia na korzyść oskarżonej, czy wypadek działania oskarżonej w błędzie w rozumieniu art. 28 § 1 kk, a które uzasadniałyby wydanie wyroku uniewinniającego.

Nie ma racji apelant gdy podnosi zarzut niewłaściwej oceny zeznań wskazanych świadków i niezasadne odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej. Sąd rejonowy dostatecznie przekonująco wypowiedział się o wiarygodności wszystkich istotnych dla sprawy dowodów. Taka właśnie ich ocena doprowadziła do logicznego wniosku, iż oskarżona składając przedmiotowe wnioski wiedziała, że nie uprawniona jest do takich konkretnych działań, ani osobiście, ani przez inne osoby (w szczególności nie czyni tego na jej polecenie M. K.).

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 11 kwietnia 2019 r. wydanego w sprawie sygn. V KK 165/18: Aby zostać beneficjentem pomocy w ramach przedmiotowej płatności nie wystarczy być posiadaczem (samoistnym) działek rolnych w rozumieniu kodeksu cywilnego, ale należy je również rolniczo użytkować. Sama możliwość władania gruntami rolnymi na podstawie prawa własności nie jest wystarczająca, liczy się bowiem efektywne (rzeczywiste), w sensie gospodarczym, korzystanie z gruntów, czyli faktyczne ich użytkowanie. Innymi słowy, płatność przysługuje za rolnicze użytkowanie działek rolnych. Konsekwencją tak wyraźnie przyjętej filozofii przyznawania płatności jest fakt, że właściciel nie może otrzymać takich dopłat za działki, których - w danym roku objętym przyznawaną płatnością - nie posiadał, nie prowadził na nich upraw, a więc

nie utrzymywał ich zgodnie z zasadami zwykłej dobrej praktyki rolniczej (opubl. Legalis Numer 1920518)

Tak więc pomoc (...) jest udzielana na wniosek podmiotu będącego posiadaczem gospodarstwa rolnego i do gruntów znajdujących się w jego posiadaniu, ale sam tytuł prawny do gruntu nie został przewidziany jako przesłanka konieczna do ubiegania się o wspomniane świadczenia, albowiem do realizacji działalności rolniczej wystarczające jest posiadanie.

Wnioskowana pomoc finansowa w formie płatności bezpośrednich udzielona może być tylko tym podmiotom, które są faktycznymi użytkownikami gruntów rolnych tzn. producentom rolnym, którzy rolniczo użytkują posiadane działki rolne (niezależnie od ustalenia tytułu prawnego wnioskodawcy), a nadto utrzymują

je w dobrej kulturze rolnej przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska.

Faktyczne władztwo nad rzeczą w przypadku gruntu rolnego oznacza, że istnieje swoboda co do podejmowania istotnych decyzji np. co, gdzie, i kiedy zasiać, komu i kiedy zlecić prace polowe czy też w miarę możliwości wykonać je samodzielnie, kiedy zbierać plony oraz komu, gdzie je sprzedawać lub wykorzystać w inny sposób, jak również swobodę decyzji co do występowania o konkretne dotacje ze środków unijnych.

Za takim jego rozumieniem przemawia to, że celem płatności (dopłat) jest dofinansowanie do produkcji rolnej, pomoc rolnikom, którzy faktycznie użytkują będące w ich posiadaniu grunty rolne, a nie tylko są czy to właścicielami, czy formalnymi posiadaczami gruntów, co do których wnioskuje o dopłaty. Zatem, aby zostać beneficjentem pomocy w ramach przedmiotowej

płatności należy je rolniczo użytkować (por. m.in. wyrok NSA z 17 stycznia 2008 r., sygn. akt II GSK 227/07, wyroki WSA: w Gdańsku z 17 lipca 2007 r., sygn. akt I SA/Gd 283/07; w Warszawa z 19 stycznia 2009 r., sygn. akt V SA/Wa 1562/08). Oznacza to, że nawet sama możliwość władania gruntami rolnymi na podstawie prawa własności nie jest wystarczająca, liczy się bowiem efektywne (rzeczywiste), w sensie gospodarczym, korzystanie z gruntów, czyli faktyczne ich użytkowanie. Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że wnioski składane przez oskarżoną zawierały deklarację (oświadczenie) wnioskodawcy, co do tak posiadania zgłoszonych do płatności działek rolnych, jak i co istotniejsze - co do określenia sposobu ich rolniczego wykorzystania. Tymczasem oskarżona nigdy nie użytkowała

spornych działek, bo nie mogła – bo czynili to inni rolnicy w niekwestionowany przez nikogo sposób. Jeśli już, to kiedyś w przeszłości na prośbę oskarżonej i tylko jednokrotnie M. K. skosił trawę na łące po sąsiedzku jednej ze spornych działek i toczy się cywilny spór, co do własności części z nich. Podmiot ubiegający się o płatność wraz z wnioskiem składa oświadczenie o świadomości odpowiedzialności karnej z art. 297 § 1 Kodeksu karnego. Oskarżona, pomimo że jej osoba już starszą i schorowaną, to nie występują żadne okoliczności negatywnie rzutujące na jej świadomość w chwili składania wniosku, w szczególności na zdolność do zrozumienia i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżona kwestionuje własność działek wywodząc swoje uprawnienia do dopłat z faktu bycia córką dawnych ich właścicieli.

Zachowanie oskarżonej

stanowiło oszustwo. Nie występował po stronie oskarżonej błąd w rozumieniu prawa karnego. Przepięstwo z art. 297 § 1 kk ma charakter formalny, a do wypełnienia jego znamion wystarczy samo złozenie nierzetelnych informacji mających wpływ na decyzję o udzieleniu dopłat. Zgodnie z treścią art. 28 § 1 kk nie popełnia przestęstwa, kto pozostaje w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego. Błąd co do ustawowych znamion czynu zabronionego bez wątpienia wyłącza możliwość umyślnego popełnienia czynu zabronionego, a tym samym uchyla winę umyślną, co wynika z treści art. 9 § 1 kk. Dotyczy on sfery świadomości sprawcy co do znamion typu czynu zabronionego, która jest koniecznym elementem zamiaru, a więc umyślności. Kryteria usprawiedliwienia takiego błędu mają charakter

obiektywno-
subiektywny, a
zatem należy
odwołać się tak do
standardu
osobowego
wzorowego
obywatela, jak i do
kryterium
subiektywnego, przy
czym działanie w
usprawiedliwionym
błędzie co do prawa
winno odnoszone
być do konkretnego,
zindywidualizowanego
wzorca osobowego,
który winien być
oparty na
elementach
charakteryzujących
sprawcę. Przy czym
usprawiedliwienie
owego błędu należy
oceniać przy
uwzględnieniu
wszystkich
okoliczności, w
jakich znajdował się
konkretny sprawca
czynu zabronionego.
„... Mieć trzeba na
uwadze subiektywne
warunki osobiste
sprawcy, związane z
jego możliwościami
analizy w
określonym czasie
docierających doń
wiadomości oraz
podejmowania
opartych na nich
decyzji. Rozważenia
wymaga, czy w
razie podjęcia przez
sprawcę innych
działań – możliwych
i pozostających w
jego dyspozycji w
konkretnych

okolicznościach – mógłby on uniknąć błędu co do faktu" – tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach 21.9.2017 r. sygn. II AKa 506/16. Sąd odwoławczy zważył, że każdorazowo należy także brać pod uwagę to, czy ewentualny błąd sprawy był błędem usprawiedliwionym. Tylko bowiem taki mógłby ewentualnie ekskulpować sprawcę. Nie sposób tymczasem twierdzić, że H. G. pozostawała w błędzie, albowiem jedyne co, to kiedyś w przeszłości na jej prośbę M. K. skosił łąkę, po sąsiedzku jednej ze spornych działek. Oskarżona w żaden sposób nie próbowała nawet wykazać, że nastąpiła tu jakaś pomyłka, co do numeru działki, a dokładnie co do tego, co i kiedy skosił, a co miałby skosić M. K.. Oskarżona skutecznie tak w roku 2017, jak i 2018 ubiegała się i otrzymywała dopłaty za rolnicza uprawę ziemi, a więc była posiadaczem i uprawiała ją - ale dotyczyło to innych działek

rolnych. Zachowanie oskarżonej w zakresie spornych działek było celowe i przemyślane, nie stanowiło w żadnym wypadku błędu popełnianego przy działaniu o charakterze nieumyślnym. W tej natomiast sytuacji nie może być mowy o będzie podnoszonym przez apelanta.

Potwierdzeniem powyższego może być tu wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r. V KK 97/18 - Nie może powoływać się na błąd co do znamion ktoś, kto tego błędu może w każdym momencie zdarzenia uniknąć w tak prosty sposób jak choćby próba nawiązania kontaktu z pokrzywdzoną i zapytania jej, czy wyraża zgodę na kolejny akt i jego filmowanie (opubl. Legalis, Numer 1894859).

Ponadto sąd odwoławczy zauważa, iż apelacja samej oskarżonej zdaje się także łączyć zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z brakiem możliwości właściwego zajmowania się

<p>uprawą ziemi przez sama H. G., czy też brakiem możliwości „nadzorowania” przebiegu rolniczego ich uprawiania na skutek złego stanu zdrowia i wieku oskarżonej. Nie negując tego, iż oskarżona, jako osoba już starsza i schorowana – co potwierdzają m.inn. dokumenty załączone do apelacji oskarżonej, nie ustalono żadnych przeszkód by w/w już choćby sprawdzała stan działek w naturze. Załączone do apelacji dokumenty potwierdzają uraz kończyny oskarżonej, ale dopiero w 2021r. Inne schorzenia w żadnym razie nie wykluczają procesów uprawy roli za pomocą innych osób.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania sądowi I instancji,</p>	<p>#zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- zarzut obraży prawa karnego materialnego i przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny, brak przesłanek wymienionych w art. 437 § 2 kpk uzasadniających uchylenie wydanego orzeczenia,</p>				
<p>3.4.</p>	<p>- zawarty w apelacji obrońcy zarzut orzeczenia wobec H. G. rażąco wysokich kar grzywnien, jako kar jednostkowych i kary łącznej, co wynikało z nienależytej oceny możliwości finansowych oskarżonej, wysokości uzyskiwanej emerytury, złego stanu zdrowia i braku możliwości podjęcia dodatkowej pracy;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Podniesiony przez obrońcę zarzut związany z surowością zastosowanej wobec oskarżonej represji karnej okazał się na tyle zasadny, że spowodował zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na dwuletni okres próby i orzeczenie wobec H. G. świadczenia pieniężnego na wskazany cel społeczny w wysokości 500 zł.

W przedmiotowej sprawie ustalono, iż ostatecznie oskarżona nie uzyskała bezprawnie żadnych dopłat, bo postępowania administracyjne związane z ich wypłatą zakończyły się dla niej niepomysłnie tj. pomniejszono przyznane dopłaty w zakresie spornych działek. W przedmiotowej sprawie nie doszło więc do wyrządzenia materialnej szkody. Co istotne, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości zachowań oskarżonej, należało pamiętać, że H. G.

występując o dopłaty za rok 2018 nadal nie dysponowała ostateczną decyzją administracyjną, co do roku 2017. Kiedy bowiem w dniu 15 maja 2018r. oskarżona składała wniosek o dopłaty bezpośrednie do gruntów rolnych dotyczących działek nr (...), nadal trwało postępowanie administracyjne w zakresie dopłat za rok 2017 i działek nr (...) (gdzie II-ga instancja pierwotną decyzję negatywną dla H. G. uchylila, przekazując sprawę do ponownego jej rozpoznania, co nastąpiło już po dacie 15 maja 2018r.). Sąd odwoławczy oceniając okoliczności sprawy uznał, iż H. G. (3) jako osoba niekarana wcześniej a przecież już prawie 70-letnia, zasługuje, by prowadzone przeciwko niej postępowanie karne zostało warunkowo umorzone. Przedmiotowe zachowanie niewątpliwie ma związek z konfliktem cywilnym na tle prawa własności po gruntach należących w przeszłości do

rodziców H. G..
Ocena
kwantyfikatorów
stopnia społecznej
szkodliwości i winy
na kanwie niniejszej
sprawy (okoliczności
popelnienia czynu,
postać zamiaru,
motywacja sprawcy,
skutki) uzasadniały
więc zastosowanie
wobec oskarżonej
instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania, o
jakiej mowa w art.
66 k.k. To właśnie
okoliczności,
związane głównie
z tłem zachowania,
pozwoliły na
określenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonej i jej winy
jako nieznaczny.
Ostatecznie także,
w ocenie sądu
odwoławczego,
pomimo
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego H. G.
będzie w przyszłości
przestrzegała
porządku prawnego,
w szczególności
nie popełni więcej
przestępstwa.

Właśnie z tego
powodu, sąd
odwoławczy zmienił
zaskarżony wyrok
w ten sposób,
że w miejsce
rozstrzygnięć

<p>zawartych w punktach 1-5, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umorzył na okres próby 2 lat, a na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych. Wysokość orzeczonego świadczenia uwzględnia sytuację osobistą i materialną oskarżonej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę wyroku i uchylenie części rozstrzygnięcia zawierającego orzeczenie wobec oskarżonej kar grzywien, ewentualnie zmniejszenie ilości stawek dziennych grzywien oraz nie obciążanie oskarżonej kosztami procesu;</p>	<p>zasadny x częściowo zasadny niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
- zarzut związany z surowością zastosowanej wobec oskarżonej represji karnej okazał się na tyle zasadny, że spowodował zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na dwuletni okres próby i orzeczenie wobec H. G. świadczenia pieniężnego na wskazany cel społeczny w wysokości 500 zł.;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- kwestia sprawstwa i winy,		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- brak podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, ustalenia faktyczne dotyczące czynów, o jakich mowa w art. 297 § 1 kk pozostają pod ochrona prawną;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- zmiana w zakresie zastosowanej wobec oskarżonej represji karnej tj. poprzez warunkowe umorzenie prowadzonego postpowania karnego na okres próby 2 lat z orzeczeniem świadczenia pieniężnego;		
Zwięźle o powodach zmiany		

- szerzej w punkcie 3.4.;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3, 4</p>	<p>Wynagrodzenie obrońcy oskarżonej z urzędu określono na poziomie minimalnym, uwzględniając ilość odbytych z obrońcą rozpraw oraz nakład pracy i wkład w ostatecznie rozstrzygnięcie sprawy. Za uzasadnione uznano wnioski obrońcy o pokrycie wydatków związanych z dojazdem do sądu odwoławczego i kosztami korespondencji – także na</p>	

minimalnym
poziomie.

Zgodnie z treścią art.
624 § 1 kpk i art.
17 ust. 1 ustawy o
opłatach w sprawach
karnych zwolniono
oskarżoną od
obowiązku pokrycia
wydatków
poniesionych w
postępowaniu
odwoławczym oraz
od opłaty za obie
instancje.

Oskarżona jest
osobą leczącą się
na: nadciśnienie
tętnicze, miażdżycę,
astmę oskrzelową,
zwyrodnienia
kręgosłupa, bioder
i inne. Ponosi
wysokie koszty
owego leczenia.
Utrzymuje się z
emerytury na
poziomie 1600 zł.
W tej sytuacji,
nawet mając na
uwadze wykazywaną
przez w/w własność
nieruchomości
(oświadczenie
k.171-173) uznano,
iż nie może
bez uszczerbku dla
niezbędnego
utrzymania siebie
ponieść powstałych
w sprawie wydatków
za postępowanie
odwoławcze i opłat
za obie instancje.

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona, obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 4 grudnia 2020r. w sprawie II K 150/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana